

1. Того дня заспівають у Юдинім краї пісню таку: У нас сильне місто! Він чинить спасіння за мури й примурки.
2. Відчиняйте ворота, і хай ввійде люд праведний, хто вірність хоронить!
3. Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає.
4. Надійтеся завжди на Господа, бо в Господі, в Господі вічна твердиня!
5. Бо знизив Він тих, хто замешкує на висоті, неприступне те місто понизив його, Він понизив його до землі, повалив аж у порох його!
6. Його топче нога, ноги вбогого, стопи нужденних...
7. Проста дорога для праведного, путь праведного Ти вирівнюєш.
8. І на дорозі судів Твоїх, Господи, маємо надію на Тебе: За Ймення Твоє та за пам'ять Твою пожадання моєї душі,
9. за Тобою душа моя тужить вночі, також дух мій в мені спозаранку шукає Тебе, бо коли на землі Твої суди, то мешканці світу навчаються правди!
10. Хоч буде безбожний помилуваний, то проте справедливости він не навчиться: у краю правоти він чинитиме лихо, а величності Господа він не побачить!

11. Господи, піднялася рука Твоя високо, та не бачать вони! Нехай же побачать горливість Твою до народу, і нехай посоромляться, хай огонь пожере ворогів твоїх!

12. Ти, Господи, вчиниш нам мир, бо й усі чини наші нам Ти доконав!

13. Господи, Боже наш, панували над нами пани окрім Тебе, та тільки Тобою ми згадуємо Ймення Твоє.

14. Померлі вони не оживуть, мертві не встануть вони, тому Ти навідав та вигубив їх, і затер всяку згадку про них.

15. Розмножив Ти, Господи, люд, розмножив Ти люд, і прославив Себе, всі границі землі Ти далеко посунув.

16. Господи, в горі шукали Тебе, шепіт прохання лили, коли Ти їх картав.

17. Як жінка вагітна до породу зближується, в своїх болях тремтить та кричить, так ми стали, о Господи, перед обличчям Твоїм:

18. ми були вагітними та корчилися з болю, немов би родили ми вітер, ми спасіння землі не вчинили, і мешканці всесвіту не народились...

19. Померлі твої оживуть, воскресне й моє мертве тіло. тому пробудіться й співайте, ви мешканці пороку, бо роса Твоя це роса зцілень, і земля викине мертвих!

20. Іди, мій народе, ввійди до покоїв своїх, і свої двері замкни за собою, сховайся на хвилю малу, поки лютість перейде!

21. Бо Господь ось виходить із місця Свого, навідати провини мешканців землі, кожного з них, і відкриє земля свою кров, і вже не закриє забитих своїх!